

„Aa, tag Dem ikke det nær!“ afbrød Kapellanen hende. „For min Skyld har det ingenting at sige. De maa tilkalde mig naar-somhelst, og jeg skal altid være tilrede. . . . Og dersom De nu synes det, og dersom alt er beredt inde hos den syge, skal vi saa ikke — —“

Konen aabnede varsomt Døren ind til Sideværelset, og alle tre traadte stille ned i et aflangt, svagt oplyst Kammer, der laa et Trin lavere end Dagligstuen. Ved Hovedgærdet af en bred Seng, der optog den ene korte Væg, stod et lille Bord med en Natlampe, en Medicinflaske og en Salmebog. I Sengen laa en brunhaaret ung Pige med tungt tillukkede Øjelaag og en mørk Febrerrødme paa Kinderne.

Den unge Præst vendte sig forvirret omkring og udbrød:

„Men . . . hvad er det?“

„Det er vores Datter,“ svarede Konen og saae forundret paa ham.

„Hvorledes? . . . Men Provsten sagde jo“ — Kapellanen begyndte at stamme. Han vendte af Undseelse stadig Ryggen til Sengen; thi den unge Pige laa paa Bondevis i det blotte Linned og havde i Feberheden kastet begge de nøgne Arme op paa Dynen. „Det var jo en ældre Mand, der var syg. . . . Provsten sagde, at det var . . . hed han ikke Anders Jørgen?“

„Mig?“ udbrød Manden ved Lyden af sit Navn og saae fortumlet op med sine smaa, halvblinde Øjne. „Jeg takker for Forespørgslen . . . men jeg er ellers rigtig frisk.“

„Jamen, saa maa jo det hele bero paa en Misforstaaelse . . .“

„Ja, det er vor Datter Hansine,“ vedblev Konen roligt og gav sig til at fortælle om, hvorledes Sygdommen for tre Dage siden var begyndt med Smerter i Ryggen og over Lænderne. I Begyndelsen havde de ikke troet, det havde videre at betyde; men saa var Smerterne gaaet op i Nakken, og forrige Nat var Datteren pludselig bleven saa daarlig, at de havde maattet hente Doktor. Doktoren havde rystet paa Hovedet, og endnu i Middags havde han sagt, at det kunde blive til, hvad det skulde være. . . . Men nu troede de alligevel nok, at det værste var forbi.

Under denne Fortælling havde Kapellanen faaet Tid til nogen-